

Безкрайната приказка.

Въ далечния изтокъ нѣкога живѣлъ единъ прочутъ царь. Той не работѣлъ нищо. Всѣки день отъ сутринъ до вечеръ седѣлъ на мекото си канапе и слушалъ приказки. Каквато и приказка да му разправяли, той слушалъ съ голѣмо внимание и желаелъ тя никога да не се свършва.

— Има само единъ недостатъкъ въ тази приказка, че е много кжса! —

Това повтарялъ той следъ всѣка приказка. Всички най-добри разказвачи идвали въ палата му и му разказвали дълги-дълги приказки. Но царьтъ билъ винаги недоволенъ, защото тѣ свършвали бързо. Най-после той разгласилъ изъ цѣлото си царство, че ще получи голѣма на-

града онзи, който му разправи нѣкоя безкрайна приказка. Той ще получи и царския тронъ, като стане царски зеть.

Но заедно съ наградата царьтъ давалъ и следното условие: всѣки, който се опита, но не успѣе да разкаже безкрайна приказка, ще заплати съ главата си.

Царската дъщеря била красива и умна. Мнозина разказвачи искали да опитатъ щастието си, но при мисълта, че ще изгубятъ главитѣ си, никой не посмѣлъ да отиде.

Единъ младежъ разказалъ една приказка, която продължила цѣли три месеца. Но, когато той се уморилъ и свършилъ, царьтъ пакъ казалъ:

— О, това е много кжса приказка!